

GAYE KABLAN

SÖZ

Eczanenin önünden geçerken yine on sekiz yaşında gibi hissediyordu. Arkadaşlarıyla defalarca geçmişti oradan. Her geçişlerinde ancak şimdi ne kadar küçük olduğunu anladığı, o zamanlar onlara en önemli gelen konulardan konuşurlardı. Sahi arkadaşları ne yapıyordu acaba şimdi? O kendi hayalleri için bu küçük kasabadan ayrılırken iletişimlerini hiç koparmama kararı almışlardı ama o da yalan olmuştu. Kendi hayatında her şey yolunda gitmişti, kendi firmasını kurmuş, burada kalsa asla başaramayacağı şeylere imza atmıştı. Yılda bir kez tatil zamanında geliyordu ancak memleketine. Burada olduğu zamanlara haricinde de burayı hiç bilmiyormuş gibi hissediyordu. Oysaki tüm çocukluğu burada geçmişti. Tüm çocukluğu boyunca da buradan gitmeye uğraşmıştı. Herkes ona buradan gitmesine gerek olmadığını söylese de asla onu ikna edememişlerdi.

Daha sonra aklına buradan ayrılmadan birkaç hafta önce yaşanan olaylar geldi. Bir arkadaşına artık buradan gideceğini söylediğinde yüzünün nasıl düştüğü... “Sen gidersen ben de gelirim zaman.” demişti önce. Ne kadar ciddi olmadığını bilse de bunun düşüncesi bile içini ısıtmıştı o zamanlar. Daha sonra da karşısındakini rahatlatmak için bir söz vermişti. “Merak etme zaten tatil zamanları hep gelirim ben buraya, hatta bak tam da bu mekanda buluşalım tamam mı? İletişimden de kopmamış olurum hem.” Ve gerçekten de on üç yıldır sözünü tutuyordu. Her tatil zamanı gelip ayarladıkları mekanda bekliyordu. Ama şu zamana kadar hep boşa beklemişti. Bu yıl yine gidiyordu oraya. Belki de bu sefer o da gelirdi. Söz vermişti sonuçta gelmesi gerekirdi.

Düşüncelerinden çıkınca fark etti ancak oraya ulaştığını. Arabasından indi ve çevreye bakındı, yine kimse yoktu. Bagajından bir tane sandalye çıkardı ve onu alırken belki gelir de birlikte otururlar diye koyduğu ikinci sandalyeye takıldı gözü. Kendini kandırıyordu, her yıl buraya geliyor ve hiçbir şey olmadan geri dönüyordu. “Büyük ihtimalle verdiğimiz sözü hatırlamıyordur bile.” diye düşündü. Anlık gelen farkındalık öfkeyi de beraberinde getirdi ve daha fazla sabredemeyeceğini anladı. Emen eşyalarını topladı ve arabasına bindi. Büyük şehre doğru giderken bu sefer geçen yıllardan farklı hissediyordu. Bir daha buraya geleceğini düşünmüyordu, gözü açılmıştı artık. Çıkış tabelasına ulaştı ve durdu. Son defa arkasına baktı. Artık tutması gereken bir söz varmış gibi hissetmiyordu. Burayla da bir bağı kalmamıştı. Gaza basmaya başladı ve kasabadan çıktı. Tüm yıllarını geride bırakmıştı şimdi. Son bir kez daha dönmek istese de bunu yapmadı. Tıpkı on üç yıl önce de yapması gerektiği gibi.